Εναλλακτική πληροφόρηση

Δέφτερη Ανάγνωση

www.defterianaynosi.com

Ειδήσεις για τη βδομάδα και σχόλιο για τις εξελίξεις

ΤΟΠΙΚΑ

ΤΟΠΙΚΑ

Τα τραπεζιτικά κυκλώματα: Οικογενειοκρατία, δικηγόροι και τραπεζίτες στην Τράπεζα Κύπρου

[Οι απόγονοι του αρχιεπισκόπου Σωφρόνιου, τοκογλύφοι και τράπεζες, η οικογένεια Τριανταφυλλίδη, το δικηγορικό γραφείο Πολυβίου κ.ο.κ.]

Σε μια πρόσφατη συζήτηση στο ίντερνετ, ένας σχολιαστής στο Stockwatch παρατήρησε ότι ο πανικός στην τράπεζα Κύπρου για να βρεθούν τα χρήματα που χρειάζεται, πηγάζει από το φόβο μήπως δημοσιοποιηθούν τα όσα συμβαίνουν στο εσωτερικό της:

«*Δεν είναι τυχαίο που η Τράπεζα Κύπρου πολεμά με νύχια και με δόντια να αποφύγει οποιαδήποτε κρατική βοήθεια. Αυτά τα κατεστημένα... με τους λογιστές και τους δικηγόρους, είναι κατά τη γνώμη μου η κορυφή του παγόβουνου και θα είναι τα λιγότερα που θα αποδείξει μια έρευνα, αν γίνει σε βάθος μέσα σε αυτή την τράπεζα, η οποία διοικείται διαχρονικά από τους ίδιους, τους φίλους ή τους συγγενείς.*»

http://blog.stockwatch.com.cy/?p=1241

Και παρατίθενται στο σχόλιο, αναφορές στη διαπλοκή ανάμεσα στους ελεγκτές και τους δικηγόρους της τράπεζας από τη μια, και τα μέλη του Διοικητικού Συμβουλίου [Δ.Σ.] από την άλλη. Μερικά ενδιαφέροντα και ενδεικτικά στοιχεία διαπλεκομένων συμφερόντων μέσα στην Τράπεζα:

«*Δικηγόροι Τράπεζας Κύπρου Διαχρονικά Χρυσαφινης και Πολυβίου*

α. Γιώργος Χρυσαφίνης QC, μελος Δ.Σ.

β. Κοκής Πολυβίου, γαμπρός Χρυσαφίνη, επίσης μέλος Δ.Σ…

γ. Πόλυς Πολυβίου,Υιός Κοκή Πολυβίου, γαμπρός Σόλωνα Τριανταφυλλίδη, Πρόεδρου Δ.Σ.., εξάδελφος Χαρίλαου Σταυράκη, μέλους Δ.Σ, δεύτερος εξάδελφος Βασίλη Ρολόγη και Χριστάκη Χριστοφίδη, μέλη Δ.Σ. και ο ίδιος μέλος του Δ.Σ, μέχρι την παραίτηση του το 2005.»

Ήδη, άλλωστε, από το 2005, η συγκεκριμένη Τράπεζα έγινε στόχος κριτικής για το ότι στηρίζεται στην «οικογενειοκρατία» με εστίαση στο διπλό ρόλο - και απολαβές - του Π. Πολυβίου.

Η αυλή του αρχιεπισκόπου Σωφρόνιου και η εποχή των τοκογλύφων

Ιστορικά, η Τράπεζα Κύπρου εξελίχθηκε σε ένα από τους μεγαλύτερους τραπεζιτικούς οργανισμούς στην Κύπρο μετά από μια πορεία που ξεκίνησε με εκκλησιαστική ευλογία. Η Τράπεζα δημιουργήθηκε, αρχικά, ως το ταμιευτήριο «Η Λευκωσία» και ακολούθως, μετατράπηκε σε Τράπεζα Κύπρου το 1912. Πρώτος πρόεδρος του Δ.Σ. της Τράπεζας το 1912 - και εκ των ιδρυτών του Ταμιευτηρίου το 1899 - ήταν ο Αντώνης Θεοδότου «ανιψιός και ανάστημα» του Αρχιεπισκόπου Σωφρόνιου – μιας σημαντικής μορφής της εκκλησιαστικής ιστορίας στο δεύτερο μισό του 19ου αιώνα. Ο Α. Θεοδότου πέρασε στην Ιστορία ως μεγαλοπαράγοντας – μέλος εκπαιδευτικών συμβουλίων, αλλά και πολιτικός: ήταν μέλος του Νομοθετικού Συμβουλίου την περίοδο 1906-1911, αλλά διετέλεσε και δημοτικός σύμβουλος, αντιδήμαρχος και δήμαρχος Λευκωσίας. Αν και στο επίσημο βιογραφικό του δεν αναφέρεται, οι φήμες τον φέρουν να είχε, επίσης, αποκομίσει κέρδη από την τοκογλυφία, η οποία τότε ήταν μια επικερδής επιχείρηση, η οποία ταυτιζόταν με το «δανεισμό» και την εκμετάλλευση της αδυναμίας του δανειζομένου.

Για να γίνει κατανοητή η διαπλοκή εκκλησίας και τραπεζιτικού τομέα στο ευρύτερο της πλαίσιο, θα πρέπει να κάποιος δει ότι οι ρίζες του τραπεζιτικού συστήματος, ιστορικά, πάνε πίσω στο νοικίασμα των φορών στους φοροσυλλέκτες [πολλοί από τους οποίους είχαν άμεση σχέση με πτέρυγες της εκκλησίας] τον 18ο αιώνα και στους τοκογλύφους του 19ου και των αρχών του 20ου αιώνα. Η σύνδεση, λοιπόν, του περίγυρου της εκκλησίας, ως διαχρονικής δομής, με τη ανάπτυξη του τραπεζιτικού συστήματος, δεν είναι τυχαία. Και σε αυτό το πλαίσιο, δεν είναι τυχαίο το γεγονός ότι μια μερίδα της κυπριακής αστικής τάξης αναπτύχθηκε γύρω από την εκκλησία και αυτό, ίσως, να εξηγεί το παράδοξο, το οποίο παρατηρήθηκε από μερικούς κοινωνικούς επιστήμονες, όπως ο Μ. Ατταλίδης– την αδυναμία της ντόπιας αστικής τάξης να αυτονομηθεί από την εκκλησία.

Όταν ήρθαν στην Κύπρο, οι Βρετανοί η κατάσταση στον αγροτικό τομέα στον οποίο ζούσε η μεγάλη πλειοψηφία του πληθυσμού, βρισκόταν σε μια άτυπη ισορροπία: οι αγρότες εξαρτιόνταν από τους δανειστές/τοκογλύφους, οι οποίοι ήταν συχνά και οι έμποροι, οι οποίοι αγόραζαν την παραγωγή, αλλά το οθωμανικό δίκαιο προστάτευε την ιδιοκτησία και τιμωρούσε με φυλάκιση τον χρεώστη, αντί να κατάσχεται γη – και έτσι οι τοκογλύφοι δεν μπορούσαν

εύκολα να οικειοποιηθούν την μικρό-ιδιοκτησία των αγροτών. Οι Βρετανοί άλλαξαν το σύστημα, επιτρέποντας την κατάσχεση ιδιοκτησίας με βάση τα καθυστερημένα δάνεια η οφειλές, και την δεκαετία του 1880, άρχισε μια διαμάχη για το ποιοί θα είχαν την προτεραιότητα στην κατάσχεση της ιδιοκτησίας των αγροτών που διατηρούσαν χρέη – οι φοροσυλλέκτες ή οι τοκογλύφοι. Όπως είχε παρατηρήσει ο Cobham, ένας βρετανός αξιωματούχος: «Ο φοροεισπράκτορας είναι ένας, οι τοκογλύφοι είναι πλήθος». Κατατέθηκε, μάλιστα, τότε και εισήγηση νόμου από κάποιο κ. Ν. Ρώσσο, μέλος του Νομοθετικού Συμβουλίου, για να προστατευθούν οι αγρότες από τις κατασχέσεις των φοροεισπρακτόρων – βολικά βέβαια στην νομοθεσία δεν αναφέρονταν οι τοκογλύφοι. Ο στόχος ήταν η μετατόπιση της έμφασης, έτσι ώστε να μπορούν να κατάσχουν την περιουσία μόνο οι τοκογλύφοι. Ήταν η πρώτη, ίσως, εμφάνιση της διαπλοκής του πρώιμου τραπεζιτικού τομέα των τοκογλύφων με τους πολιτικούς της εποχής.[1]

Σε εκείνο το κλίμα, και καθώς οι βρετανοί φαίνεται ότι προσπαθούσαν να εξορθολογήσουν το σύστημα των δανείων και των χρεών, άρχισε η ανάπτυξη των τοπικών τραπεζών – με αρκετούς να ισχυρίζονται ότι οι πρωταγωνιστές της ίδρυσης τους ήταν τοκογλύφοι, οι οποίοι προσπαθούσαν να οργανώσουν τις δραστηριότητες τους σε ένα νέο πλαίσιο μέσα στο νέο θεσμικό σκηνικό το οποίο προωθούσαν οι βρετανοί. Και κάπου εδώ αρχίζει και η διαπλοκή των τραπεζιτών με τους δικηγόρους, οι οποίοι μαζί με την πολιτική ελίτ δημιούργησαν ένα πανίσχυρο λόμπι συμφερόντων και διαπλοκής

Οι δικηγόροι, οι πολιτικοί και η συλλογή των δανείων πίσω από τις τράπεζες: εθνικοφροσύνη με το αζημίωτο

Μερικοί από τους συγγενείς του Σωφρόνιου, όπως ο Θεοφάνης Θεοδότου (αδελφός του Αντώνη Θεοδότου της Τράπεζας Κύπρου, ο οποίος άνηκε επίσης στην ίδια παράταξη ως πολιτικός) συγκαταλεγόταν ανάμεσα στους πιο γνωστούς εκφραστές των αδιάλλακτων εθνικιστών στις τότε διαμάχες με τους παραδοσιακούς διαλλακτικούς. Ο ίδιος ο Σωφρόνιος εθεωρείτο, μάλλον, υποστηρικτής και εκφραστής των διαλλακτικών στις τότε αντιπαραθέσεις με την αποικιακή διοίκηση, αλλά και γύρω από ευρύτερα πολιτικά και πολιτισμικά

[1] Rolandos Katsiaounis. 1996. Labour, Society and Politics duting the second half of the nineteenth century. Nicosia: Cyprus Research Centre. σ. 105-106, κεφάλαιο 5, 143-145.

ζήτημα, τα οποία κορυφώθηκαν μετά τον θάνατο του, στο Αρχιεπισκοπικό του 1900-1910. Αν και πολιτικά οι οικογένειες είχαν κάποιες διαφοροποιήσεις, δεν φαίνεται να υπήρχαν διαφοροποιήσεις στα οικονομικά και στην αλληλοδιασταύρωση θέσεων, οι οποίες έλεγχαν την θεσμική και οικονομική ζωή.

Ο Θ. Θεοδότου παντρεύτηκε την Στυλιανή Χ. Σεβέρη - φτιάχνοντας μια ευρύτερη συμμαχία των οικογενειών της Λευκωσιάτικης ελίτ - και η κόρη τους Λούλλα παντρεύτηκε τον Αντώνη Τριανταφυλλίδη, δημιουργώντας την ιστορική σύνδεση, η οποία οδηγεί στην νευραλγική, για το σημερινό νομικό, δικηγορικό και τραπεζιτικό τομέα, οικογένεια Τριανταφυλλίδη, η οποία με την σειρά της έχει τις δικές της σχέσεις με την οικογένεια Πολυβίου, όπως θα δούμε.

Ας δούμε σύντομα την πολιτική καριέρα αυτών των οικογενειών. Ο Θεοδότου ήταν από τους ηγέτες των εθνικιστών αδιάλλακτων, αλλά φυσικά είχε και αρμονικές σχέσεις με την βρετανική αποικιοκρατία στα παρασκήνια, πίσω από τις δημόσιες ρητορικές. Έτσι και αλλιώς, όπως παρατήρησε ο Γ. Γιωργαλλίδης στην μελέτη του για την περίοδο 1880-1920, ένα από τα πιο εντυπωσιακά χαρακτηριστικά της περιόδου ήταν ακριβώς η ταύτιση της ντόπιας οικονομικής και πολιτικής ελίτ με του Βρετανούς. Το 1901 λ.χ. ο Θεοδότου, ηγέτης κατά τα αλλά των αδιάλλακτων ενωτικών εθνικιστών, δήλωσε, όταν πέθανε η βασίλισσα Βικτόρια ότι οι «Κύπριοι Έλληνες» όφειλαν «φόρο ευγνωμοσύνης» προς τον «φιλελεύθερο Αγγλικό λαό» και ολοκλήρωσε λέγοντας: «*αγαπωμεν κα τιμωμεν τους ηγετας εν πολιτισμω και την ελευθεριαν των λαων, του Αγγλους.»*[2]

Η πιο χαρακτηριστική περίπτωση αυτής της διπλής ζωής των αδιάλλακτων ήταν ο Ν. Πασχάλη, ο οποίος από ηγέτης της αποχής στο όνομα της Ένωσης, βρέθηκε «προσωρινός γενικός εισαγγελέας» της αποικιακής διοίκησης όταν απέτυχε να επανεκλεγεί.

Ο γαμπρός του Θ. Θεοδότου, ο Α. Τριανταφυλλίδης, ο οποίος ήταν ήδη γνωστός δικηγόρος εξελέγη μέλος του Νομοθετικού Συμβουλίου το 1930, κάνοντας μια εκστρατεία με εθνικιστικούς τόνους, ενώ ήταν στενός φίλος του

[2] Μ. Ατταλίδης . 1986. Τα κόμματα στην Κύπρο [1878 – 1955]. Στο «Κυπριακά, 1878 – 1955». Λευκωσία: Εκδ. Δήμου Λευκωσίας. σ. 130

κυβερνήτη Στορς και μάλιστα ο καλύτερος αντίπαλος του στο σκάκι.[3] Εθνικιστής στα καφενεία και φιλο-άγγλος στα σαλόνια ήταν η συνταγή για την ελίτ. Η εκλογή του Τριανταφυλλίδη, τελικά, ακυρώθηκε λόγω μαρτυριών για δωροδοκία, αλλά είχε ήδη διοριστεί στο Εκτελεστικό Συμβούλιο από τον Στορς.

Και φυσικά, αυτή η ελίτ έλεγχε ήδη, όχι μόνο της πολιτική εκπροσώπηση, αλλά και την οικονομική. Ένας Βρετανός αξιωματούχος, ο Νίκολσον περιέγραψε ως ακολούθως την κατάσταση των ελληνοκύπριων μελών του Νομοθετικού Συμβουλίου πριν τις εκλογές του 1930 [ο όρος δανειστές/money lenders αναφέρεται στους τοκογλύφους της εποχής]:

« *Οκτώ είναι δικηγόροι, τρεις από τους οποίους είναι κορυφαίοι δανειστές, ένας είναι μεγαλοϊδιοκτήτης γης και τοκογλύφος, ενας επίσκοπος…δηλαδή αντιπροσωπεύει τον μεγαλύτερο οργανισμό ιδιοκτησίας γης…..δυο από τους οκτω δικηγόρους είναι έκδοτες εφημερίδων και με εξαίρεση τον μόνο αγρότη Βουλευτή όλοι οι άλλοι έχουν στην διάθεση τους 1, η 2 τοπικές εφημερίδες.*» [4]

Και πρόσθεσε, ο Νίκολσον για το σύστημα της Διαπλοκής τότε, το οποίο οδήγησε στην κοινωνική δυσφορία και τις κοινωνικές μεταμορφώσεις των επόμενων δυο δεκαετιών:

«Τα χρέη των αγροτών και η συνακόλουθη δυνατότητα των δανειστών, σε συνεργασία με την Ορθόδοξη Εκκλησία, τους διευθυντές των σχολείων και τους δικηγόρους, να ελέγχουν τον ψήφο και να διασφαλίζουν την επανεκλογή αντιπρόσωπων αυτών των ομάδων στο Νομοθετικό Συμβούλιο..»[5]

Για να πάρει κάποιος μια εικόνα της διαπλοκής των λίγων οικογενειών που έλεγχαν την κατάσταση τότε, αξίζει να δει ότι τουλάχιστον τρεις από τους εκλεγέντες βουλευτές του 1930 ήταν συγγενείς και σχετίζονταν με την τράπεζα Κύπρου: Θ. Θεοδότου [πεθερός του Α. Τριανταφυλλίδη και αδελφός του πρώτου προέδρου της Τράπεζας Κύπρου],

[3] G.S. Georgallides. 1985. Cyprus and the Governorship of sir Roland Storrs. Cyprus Research Centre. 406, υπ. 2.
[4] Γιεωργαλλίδης [1985], σ. 163.
[5] Γιωργαλλίδης [1985], σ. 164

Δ. Σεβερης [δικηγόρος, μεγαλέμπορας και κτηματίας, επίσης ιδρυτικό μέλος της Τράπεζας Κύπρου και πρόεδρος της από το 1926 μέχρι το 1955, αδελφός της γυναίκας του Θεοδότου[6]],

Α. Τριανταφυλλίδης [ο νέος δικηγόρος της οικογένειας Θεοδότου-Τριανταφυλλίδη και ο ανερχόμενος πολιτικός της αστέρας, δικηγόρος επίσης].

Η γενική δυσφορία με τους τοκογλύφους την δεκαετία του 1920, οδήγησε και σε εσωτερικές διαμάχες την ελίτ: έτσι η εφημερίδα «Κυπριακός Φυλάξ» το 1924 εξαπέλυσε επίθεση εναντίον του Θεοδότου για την ενασχόληση του με τα «θέλγητρα του Πικαντίλυ» [μια παραπομπή σε ερωτικές του περιπέτειες εκτός Κύπρου] όταν πήγαινε στο Λονδίνο, αλλά και για το ότι χρησιμοποιούσε αυτοκίνητο, το οποίο του παραχωρήθηκε για πολιτικούς λόγους, «*για την εκτέλεση ενταλμάτων των πελατών του δικηγορικού του γραφείου παίρνοντας μαζί του και τον μουτηρην δηλαδή τον δικαστικόν κλητήρα».* Ήταν μια σαφής αναφορά στις δημοπρασίες, τις οποίες έκαναν τότε οι τοκογλύφοι όπως και η διπλή παραπομπή των λέξεων «*εθέρισες, αλώνισες και αποθήκευσες*» στην κατάληξη του κειμένου για την πολιτική του σχέση με τον Καταλανό.[7]

Αξίζει, εδώ, αναφορά και σε ένα άλλο επιφανή δικηγόρο της εποχής τον κ. Γ. Χρυσαφίνη, γιο του Νικολάου Χρυσαφίνη και της Ευθαλίας Παπαδοπούλου, ο οποίος διορίστηκε και μέλος του αποικιακού Εκτελεστικού Συμβουλίου και του Συμβουλευτικού Σώματος της αποικίας. Ο κ. Χρυσαφίνης εκτός από μεγαλοδικηγόρος και μεγαλοπαράγοντας της αποικιακής διοίκησης με προσβάσεις στο χώρο της Δεξιάς, ήταν και αντιπρόεδρος της Τράπεζας Κύπρου από το 1936.

Οι απόγονοι και η διαπλοκή δικηγόρων, οικογενειών και τραπεζιτών

Ο Α. Τριανταφυλλίδης δολοφονήθηκε το 1934. Για την δολοφονία του υπάρχουν διάφορες εκδοχές: μια εκδοχή θεωρεί ότι είχε πολιτικά αίτια, ότι δηλαδή δολοφονήθηκε γιατί ήταν υποστηρικτής κάποιας μορφής συνταγματικής λύσης την τότε περίοδο. Είναι δύσκολο να τεκμηριωθεί κάτι

[6] Στυλιανη Χριστοδουλου Σεβερη [Βιογραφικο Λεξικό Κυπρίων, Α. Κουδουναρη, 1989], σ. 43, σ. 156]

[7] Λυμπουριδης, 56-57. Η δίκη, μια από τις σημαντικές της περιόδου τελικά δεν προχώρησε αφού τέτοιες αναφορές αναγκαστικά θα έπρεπε να οδηγήσουν ολόκληρη την ελίτ σε εσωτερική διαμάχη. Ήταν όμως εκφραστική του κλίματος της εποχής.

τέτοιο, αλλά ακούστηκε. Η άλλη εκδοχή, η οποία ακούγεται πιο έντονα, συνδέεται με ζητήματα είτε της προσωπικής ζωής, είτε με την δικηγορική του καριέρα – φημολογείται ότι η δολοφονία οργανώθηκε από τις φυλακές. Ο Τριανταφυλλίδης, απόγονος μιας κομβικής διασταύρωσης πολιτικών, εκκλησιαστικών και οικονομικών παραγόντων, άφησε ως κληρονόμους τρεις γιους . Η επιτυχία τους είναι ενδιαφέρουσα – και όχι τυχαία:

Σόλων Τριανταφυλλίδης: Πρόεδρος Δ.Σ. Τράπεζας Κύπρου 1988- 2005

Μιχαλάκης Τριανταφυλλίδης: Πρόεδρος Ανωτάτου δικαστηρίου – Γενικός εισαγγελέας.

Άντης Τριανταφυλλίδης: Μεγαλοδικηγόρος – εμπλεκόμενος πρόσφατα στο σκάνδαλο Τσοχατζόπουλου, ως ο υπεύθυνος του δικηγορικού γραφείου, μέσω του οποίου έγιναν οι έγγραφες εταιρειών [όπως η Torcaso] για μεταφορά των μιζών.

Και η επόμενη γενιά της οικογένειας δεν τα πάει και άσχημα: Ο Κρις Τριανταφυλλίδης, μεγαλοδικηγορος, ο οποίος ανηκει στα ηγετικα στελέχη του ΔΗΣΥ, διετέλεσε πρόεδρος του ΑΠΟΕΛ και η Στέλλα Κυριακίδου, βουλευτής ΔΗΣΥ, είναι παιδιά του Μιχαλάκη Τριανταφυλλίδη.

Η Οικογένεια Τριανταφυλλίδη έχει, επίσης, ολοκληρώσει τη συνεργασία της με το δικηγορικό γραφείο Χρυσαφίνη: Όταν ο Κοκής Πολυβίου παντρεύτηκε την κόρη του Χρυσαφίνη, το δικηγορικό του γραφείο, το οποίο αντιπροσώπευε την Τράπεζα Κύπρου διαχρονικά, διευρύνθηκε. Ο Πόλυς Πολυβίου, γιος του Κοκή και εγγονός του Χρυσαφίνη, παντρεύτηκε με τη σειρά του την κόρη του Σόλωνα Τριανταφυλλίδη, ο οποίος ήταν μέλος του Δ.Σ. της Τράπεζας Κύπρου από το 1962 και Πρόεδρος της την περίοδο 1988-2005.

Όμως, η αλληλοκάλυψη των οικογενειών με έμφαση στους δικηγόρους και στους τραπεζίτες είναι ακόμα πιο έντονη, αν δει κάποιος το διοικητικό συμβούλιο της Τράπεζας Κύπρου, την περιοδο του σκανδαλου με τη διπλή ιδιότητα του Πολυβίου στην Τράπεζα Κύπρου. Μαζί με τις οικογένειες που αντλούν την καταγωγή τους από την εποχή του Σωφρόνιου, υπάρχουν και

εκπρόσωποι της άλλης μεγάλης οικογένειας δικηγορών και τραπεζιτών – της οικογένειας Λεβέντη μέρος της οποίας είναι και η οικογένεια Τ. Παπαδόπουλου, μετά από τον γάμο με την κ. Φωτεινή. Δύο από τα μέλη του τότε συμβουλίου, οι κ. Δαυίδ και Λεβέντης, ήταν μέλη του άλλου οικογενειακού κυκλώματος της οικονομικής και δικηγορική-πολιτικής ελίτ.

Πώς θα ζήσουν οι δημοσιογράφοι χωρίς Μνημόνιο: Και αν ο Χριστόφιας είχε τελικά δίκαιο;

Τη Δευτέρα μετά την απόφαση για την ευρωπαϊκή βοήθεια προς τις ισπανικές τράπεζες, η αμηχανία ήταν έκδηλη στα πρωτοσέλιδα: Η Αλήθεια προσπάθησε να πει ότι, τελικά, οι Ισπανοί πήραν μέτρα πριν (παραβλέποντας ότι τα μέτρα βύθισαν την οικονομία στην ύφεση τα τελευταία 2-3 χρόνια χωρίς να αποφευχθεί η κρίση των τραπεζών και η προσφυγή στο Μηχανισμό), η Σημερινή επέμενε να θέλει μέτρα - και να ξεχαστούν οι τράπεζες εννοείται. Ο Φιλελεύθερος ήταν σχετικά ισορροπημένος μετά το νέο κυριακάτικο μήνυμα πανικού του Ξανθουλη από τις Βρυξέλλες. Επανήλθε την Τρίτη να ψάχνει μνημόνιο και ο Ξανθούλης για μυστικούς όρους στην Μαδρίτη. Ο, Φιλελεύθερος είχε γράψει από τα μέσα της εβδομάδας ότι υπήρχε πιθανότητα να μην συνοδευτεί από μνημόνιο, η βοήθεια για τις τράπεζες. Η Χαραυγή ήταν η μόνη που προέβαλε και τις πιθανότητες να μην ζητηθεί βοήθεια από το μηχανισμό [παραπέμποντας και σε πιθανότητα διακρατικού δανείου], ενώ ο Πολίτης αναζητούσε την Κυριακή τρόπους να αναθερμάνει το σήριαλ «ο Σιαρλή διαφωνεί».

Η υπόθεση με το Μηχανισμό και το Μνημόνιο - το οποίο παραπέμπει στην ελληνική περίπτωση - μοιάζει με τη συζήτηση για την διεθνή διάσκεψη: από τις αρχές του 2012 μέχρι τον Απρίλιο, τα σενάρια ότι «έρχεται πολυμερής», είναι «σίγουρη», «φταίει ο Πρόεδρος που δεν έλαβε μέτρα» κλπ, ήταν σίγουρα στα πρωτοσέλιδα και στις δηλώσεις των πολιτικών. Τελικά, δεν την εισηγήθηκε ο γ.γ του ΟΗΕ και όλα τα δάκρυα έμειναν ορφανά. Για το θέμα της οικονομίας, ο Πρόεδρος είχε πει, διστακτικά αλλά με σαφήνεια για όσους ήθελαν να ακούσουν, ότι ο μηχανισμός για βοήθεια προς τις τράπεζες είχε διαφοροποιηθεί – δείχνοντας ουσιαστικά στο νέο ρόλο του ESM, αλλά και στο

νέο κλίμα στην Ευρώπη, όπου η ύφεση λόγω λιτότητας έχει αρχίσει πια να προκαλεί αντιδράσεις ακόμα σε συντηρητικούς.

Η απόφαση λοιπόν να μην ληφθούν βιαστικά μέτρα είχε μια σαφή λογική σε ένα ρευστό τοπίο. Αναμένονται, ακόμα, οι εξελίξεις στην Ελλάδα - οι οποίες λειτουργούν ως βαρόμετρο - αλλά και το νέο κλίμα στις Βρυξέλες με την πίεση για στροφή από την λιτότητα. Ο Ραχόϊ της Ισπανίας, ανάπνευσε, αλλά ξέρει ότι το πρόβλημα του δεν είναι απλώς οι τράπεζες, αλλά η ύφεση που φαίνεται να συνεχίζει και να γίνεται πιο βαθιά με την λιτότητα - διότι μπορεί στην υπόλοιπη Ευρώπη το σκηνικό να ήταν δείγμα μιας νέας προσέγγισης, στην Ισπανία, όμως, η οργή στρέφεται και προς τις τράπεζες αλλά και προς το αδιέξοδο της οικονομίας.

Η σύγκριση λ.χ. της Κύπρου με την Ισπανία [την οποία επικαλούνταν μερικοί την Δευτέρα] είναι εκφραστική: ο υπουργός οικονομικών είπε ότι **το δημόσιο Χρέος της Κύπρου βρίσκεται στο 71% [όσο περίπου και της Ισπανίας** και σαφώς πιο κάτω από το 90% που είναι ο μέσος όρος για την ευρωζώνη] ενώ **το έλλειμμα της Ισπανίας ήταν 8.5% [το 2011] και τα μέτρα που όλοι επικαλούνται είχαν σαν στόχο να το μειώσουν στο 5.3% - ενώ στην Κύπρο το έλλειμμα κινείται στο 2.5%-3%.** Μια απλή μαθηματική σύγκριση δείχνει ότι με όλα τα μέτρα που έχει λάβει η Ισπανία ουσιαστικά προκάλεσαν χειρότερο έλλειμμα – διότι η ύφεση αναπαράγει και διευρύνει τα ελλείμματα. Τα δημόσιο-οικονομικά κενά είναι αναπόφευκτα και προϊόντα της κρίσης όταν αυτή περιορίζει την ρευστότητα στην αγορά και άρα την ανάπτυξη και τα εισοδήματα. Αλλά φαίνεται ότι οι δημοσιογράφοι δυσκολεύονται να βρουν 2 συγκρίσιμους αριθμούς [Κύπρος-Ισπανία] είτε για το έλλειμμα είτε για το δημόσιο χρέος. Μια εύκολα προσβάσιμη ανταπόκριση λ.χ. για τα μέτρα για την Ισπανία τον περασμένο Μάρτιο [ο αγώνας για έλλειμμα 5.3% ενώ στην Κύπρο η εισήγηση για 3% φαίνεται αμαρτωλή]:

http://www.bbc.co.uk/news/business-17557172

Φαίνεται ότι ο στόχος μερικών είναι να μετατοπιστεί η έμφαση από τις Τράπεζες - λες και θα είχε κρίση και ανάγκη δανείων είτε η Ισπανία είτε η Κύπρος χωρίς τις τοξικές φούσκες των τραπεζών. Κατά τα αλλά φαίνεται ότι και η Ευρώπη μπαίνει σε νέο πλαίσιο. Και είναι μάλλον λογικό να περιμένει κάποιος να δει το υπό διαμόρφωση πλαίσιο με εναλλακτικές πιθανότητες. Διότι όταν λ.χ. ζητούν και η Ιρλανδία και η Πορτογαλία νέους όρους, ίσως το

όλο σκηνικό να έχει να κάμει με ευρύτερες μετατοπίσεις – και με διαπραγματεύσεις που αντιμετωπίζουν και το πρόβλημα των τραπεζών και το πρόβλημα που δημιουργούν στα δημόσιο-οικονομικά.

Μια άλλη παράμετρος είναι ότι το άγχος μερικών φαίνεται να έχει εστιαστεί αποκλειστικά στο φόβο αύξησης του εταιρικού φόρου, δείχνοντας μια ενδιαφέρουσα [συγκριτικά] προθυμία να επιβάλουν εσωτερικά λιτότητα με τους αποδειγμένους κύκλους ύφεσης και ελλειμμάτων που προκαλούν. Και φαίνεται να μην μπορεί, επίσης, να γίνει η απλή πρόσθεση των συνεπειών: αν κάποιος άνει περικοπές δεν θα έχει ανάπτυξη, και αν ξοδέψει για την ανάπτυξη θα έχει έλλειμμα σε συνθήκες κρίσης.
Οποτε είναι αναποφευκτη η ερωτηση: μήπως οι επιλεκτικές εστιάσεις εκφράζουν και συγκεκριμένα οικονομικά συμφέροντα; Διότι θα έχουν όντως συμφέρον μερικοί να μετατοπιστεί η έμφαση από τις Τράπεζες, τα δάνεια τους, τα μπονους τους, τις «επενδύσεις» τους, την διαπλοκή τους με «παράγοντες» [της Βουλης, των ΜΜΕ] κ.ο.κ.

Το προεκλογικό σκηνικό παίρνει κάποια μορφή: Ο Κάρογιαν διαμορφώνει τις επιλογές του ΔΗΚΟ, οι ελίτ πίσω από τον Λιλλήκα ρίχνουν χρήμα, ενώ οι δύο πόλοι κινούνται διερευνητικά

Η διάλυση της προσπάθειας των τεσσάρων του «ενδιάμεσου» ήταν στο τέλος αναμενόμενη, αν και άγγιξε την πιθανότητα επιτυχίας για ένα σαββατοκύριακο, όταν περίμεναν απάντηση από τον Κεραυνό – ξαφνικά φάνηκαν να μπορούν να στηρίξουν κάποιον, ο οποίος εν δυνάμει θα είχε στήριξη και από την αριστερά. Όμως, η φαντασίωση έσβησε γρήγορα, καθώς το ΑΚΕΛ ξεκαθάρισε ότι δεν θα στήριζε κανένα χωρίς διαβούλευση. Φάνηκε, επίσης, να ξεκινά μια διαδικασία υπονόμευσης. Από εκεί και πέρα, η απόφαση του ΔΗΚΟ για δικό του υποψήφιο άφηνε λίγα περιθώρια συμφωνίας, έστω και αν ήταν λογικό αίτημα.
Οπότε, η αποτυχία μπορεί να πιστωθεί σε δύο παράγοντες: στην ντε φάκτο ετερόκλητη μορφή του «ενδιάμεσου» με ιδεολογικές και ιστορικές γραμμές που ξεκινούν από την άκρα δεξιά - ΕΥΡΩΚΟ - και φτάνουν μέχρι την

κεντροαριστερά. Ο άλλος παράγοντας είναι οι εσωτερικές δυναμικές των κομμάτων και ιδιαίτερα των δυο μεγάλων.

Στην ΕΔΕΚ φαίνεται να υπήρχε από πριν μια ομάδα που θέλει να στηρίξει Λιλλήκα, ενώ ο Όμηρου και η πλειοψηφία του κομματικού μηχανισμού προτιμά είτε τον Ομήρου είτε κάποιον κομματικό υποψήφιο. Η τάση Λυσσαρίδη μέσα στην ΕΔΕΚ είχε, ήδη, ναυαγήσει την προσπάθεια για υποψηφιότητα από το χώρο της ΕΔΕΚ το 1998 – η υποψηφιότητα του Μ. Ηλιάδη τότε ήταν η μόνη φορά που η ΕΔΕΚ πλησίασε την πιθανότητα νικηφόρας υποψηφιότητας, αλλά ο επίτιμος προτίμησε την αποτυχία και την εκλογή Κληρίδη, όταν συνειδητοποίησε ότι ο ίδιος είχε αποκλειστεί. Ήταν, βέβαια, τότε και ο Άκης, από την Αθήνα με τις δικές του υποσχέσεις για μερίσματα και δόσεις. Ανάλογη ομάδα φαίνεται να υπάρχει και τώρα μέσα στην ΕΔΕΚ, γύρω από τον Λυσσαρίδη.

Στο ΔΗΚΟ από την άλλη, η ομάδα στήριξης του Λιλλήκα φαίνεται να είναι οι οικογενειακές σχέσεις της Στράκκας, ο Ν. Παπαδόπουλος και ο Κενεβέζος στο εκτελεστικό γραφείο. Αυτό που φάνηκε πιο καθαρά μετά την αποτυχία του ενδιάμεσου είναι ότι η υποψηφιότητα Λιλλήκα πέρα από τις προσθέσεις του υποψήφιου να πάρει ένα ποσοστό για να το ανταλλάξει με κάποια καρέκλα, στηρίζεται και από κυκλώματα με οικονομική επιφάνεια – αμέσως μετά την κήρυξη αποτυχίας από τους τέσσερις του ενδιάμεσου λ.χ., ο Λιλλήκας είχε ολοσέλιδη διαφήμιση στο Φιλελεύθερο. Προφανώς, κάποιοι πληρώνουν. Και η εμφάνιση του ονόματος του ακόμα και από το ΕΥΡΩΚΟ, όπου ο Συλλούρης το είχε αρχικά αποκλείσει δείχνει ότι κάποιοι πιέζουν και από εκεί. Και σαφώς, ο Λιλλήκας έχει προσβάσεις στα ΜΜΕ – στον Φιλελεύθερο, ήδη, του κάνει προεκλογική ο διευθυντής σύνταξης, ο Α. Μιχαηλίδης, και σε λιγότερο βαθμό ο Σέρτης και ο Βενιζέλος [ο οποίος προσπαθεί να κρατήσει και κάποιες αποστάσεις με στήριξη και προς την ΕΔΕΚ - με το γενικόλογο "όλα τα λέει και τίποτε δεν λέει" στυλ του Λυκαύγη που έχει υιοθετήσει]. Και φυσικά θα έχει και την στήριξη του μεγαλύτερου μέρους της Σημερινής. Δεν είναι συνηθισμένο ένας υποψήφιος να έχει τόση στήριξη χωρίς να έχει συγκεκριμένα συμφέροντα πίσω του.

Από την άλλη, υπάρχει και το ΔΗΚΟ. Η περίπτωση Λιλλήκα είναι και ένας τρόπος για να πολεμήσει η Στράκκα και η τασσικη πτέρυγα, τόσο την ηγεσία Κάρογιαν, όσο και την κυπριανική πτέρυγα. Η συνάντηση της ηγεσίας του

ΔΗΚΟ ήταν εκφραστική – ήδη από πριν διέρρεαν ότι θα «ζητούνταν εξηγήσεις από τον Κάρογιαν», λες και κάποιοι στο ΔΗΚΟ ταυτίζονταν, ήδη, με αλλά κόμματα και όχι με τη ηγεσία του δικού τους. Την νύχτα της συνάντησης, διέρρεαν και πάλι διάφορα. Και είναι και αστείο να μιλά κάποιος για συζητήσεις εντός ΔΗΚΟ, λες και είναι κάτι το άγνωστο – ύστερα από τόσες ψηφοφορίες από το 2010, και μετά την συντριβή των τασσικών στις βουλευτικές, είναι σαφείς οι θέσεις και στο εκτελεστικό και στην κοινοβουλευτική ομάδα. Δεν υπάρχουν αντιπαραθέσεις – απλώς επαναλαμβάνονται οι διαφωνίες της μειοψηφίας.

Από την πλευρά του επίσημου ΔΗΚΟ, και της ηγεσίας Κάρογιαν, το τέλος της διαδικασίας του ενδιάμεσου αποδόθηκε - και μάλιστα συμφώνησε και ένας εκπρόσωπος του ΕΥΡΩΚΟ - στην αποτυχία ή την υπονόμευση της υποψηφιότητας Κεραυνού. Αλλά, ταυτόχρονα, αυτή η κίνηση απελευθερώνει τα χέρια του ΔΗΚΟ, για να διεκδικήσει ρόλο συντονιστή. Με βάση τα όσα έχουν ειπωθεί, ήδη, το ΔΗΚΟ έχει τρεις επιλογές:

1. Η πρώτη επιλογή είναι η συνεργασία με το ΑΚΕΛ. Αυτή η συνεργασία, η οποία θα είναι συνεχεία της συνεργασίας της πλειοψηφίας του ΔΗΚΟ με την κυβέρνηση, αλλά και στις δημοτικές του 2011, προϋποθέτει, όντως, ένα υποψήφιο από το χώρο του ΔΗΚΟ. Από την άλλη, προϋποθέτει την έντεχνη απομόνωση του Ν. Παπαδόπουλου, ο οποίος πέρα από την μνημειώδη ανωριμότητα του, σε αυτή την υπόθεση φαίνεται να εμπλέκεται και ως συνεργάτης δυνάμεων εκτός ΔΗΚΟ. Το σενάριο της επιλογής υποψήφιου, ο οποίος θα διαπραγματευτεί αυτόνομα με τα δυο κόμματα και κάποιες άλλες δυνάμεις - το οποίο εισηγήθηκε ο Μάρκος Κυπριανού - φαίνεται να είναι εφικτό. Λογικά και η θέση του ΑΚΕΛ ότι αναζητά υποψήφιο από τον ευρύτερο δημοκρατικό χώρο αφήνει αυτήν την πιθανότητα ανοικτή.
2. Η δεύτερη πιθανότητα είναι η στήριξη της υποψηφιότητας Αναστασιάδη – μάλλον το δεύτερο γύρο. Ο Πολίτης της Κυριακής λ.χ. ο οποίος αναλωνόταν για τέσσερα χρόνια σε στήλες και αναλύσεις να κάνει κριτική στο Χριστόφια γιατί δεν έδιωχνε το ΔΗΚΟ, την Κυριακή, σχεδόν, έσταζε μέλι στην προοπτική να στηρίξει το ΔΗΚΟ τον υποψήφιο του ΔΗΣΥ από τον πρώτο γύρο. Το μεγάλο ζήτημα εδώ για το ΔΗΚΟ παραμένει η ίδια η ύπαρξη του – μια συνεργασία με το ΔΗΣΥ θα το

μετατρέψει σε φτωχό μικρό συγγενή υπό διάλυση, καθώς οι διαρροές θα κινούνται αριστερά και δεξιά. Το ΑΚΕΛ δεν προσπάθησε να απορροφήσει μέρος του ΔΗΚΟ και αντίθετα, οι δηκοϊκοί είχαν το προνομιούχο λόγο στην δημόσια υπηρεσία, αφού οι ακελικοί υπο-αντιπροσωπεύονται, έτσι και αλλιώς. Οι συναγερμικοί, προφανώς έχουν καρέκλες να καλύψουν και η αστεία δημόσια προσφορά για ρουσφέτι του κ. Αναστασιάδη με τα εφτά υφυπουργεία, δύσκολα θα καλύψει τις ανάγκες. Πάντως, αν δεν κλείσει συμφωνία με το ΑΚΕΛ στον πρώτο γύρο, οι πιθανότητες στο δεύτερο αν το ΔΗΚΟ μείνει εκτός, δείχνουν προς ΔΗΣΥ – εκτός αν ο υποψήφιος του ΑΚΕΛ είναι κάποιος που θα λειτουργήσει διαφορετικά στην μάζα του ΔΗΚΟ - πέρα δηλαδή από τα κεντροαριστερά ποσοστά, τα οποία θα πάνε αριστερά ντε φάκτο.

3. Η τρίτη πιθανότητα την οποία εισηγήθηκε η Α. Παπαδόπουλου - η οποία μαζί με την Α. Κυριακίδου φαίνονται να είναι η αιχμή του δόρατος για την δηκοϊκή αυτονομία από τα κυκλώματα της Στράκκας, αλλά και το ΔΗΣΥ - είναι η αυτόνομη κάθοδος, και το πέρασμα του ΔΗΚΟ στην αντιπολίτευση αν χάσει – με προοπτική βέβαια την επιστροφή ως κόμμα εξουσίας αργότερα, σε μια κεντροαριστερή συμμαχία αφού αναμένεται ότι η ΕΔΕΚ θα φθαρεί με μια συνεργασία με τον ΔΗΣΥ.

Και βέβαια, οι ό,ποιες κινήσεις θα έχουν να κάνουν και με την επόμενη μέρα στο ΔΗΚΟ – καθώς, μετά τις προεδρικές θα ακολουθήσουν και εσωκομματικές διαδικασίες. Ήδη, η Στράκκα κινείται στα όρια λειτουργίας με όρους άλλου κόμματος μέσα στο κόμμα.

Από τους άλλους δυο πόλους, ο Αναστασιάδης κινείται προσεγμένα – μάλλον επιφυλακτικά. Από την πλευρά του ΑΚΕΛ φαίνεται να υπάρχει ένα είδος αυτοπεποίθησης που δεν υπήρχε προηγουμένως. Ή μπορεί να πει κάποιος ότι το κόμμα κινείται με ένα είδος λόγου, ο οποίος αναζητά συμμαχίες, αλλά με ένα τόνο που να δίνει στους ψηφοφόρους του το αίσθημα ότι θα γίνει ισομερής συνεργασία. Από την άλλη, η ΕΔΕΚ κινείται προσεκτικά, όπως και το ΔΗΚΟ, αναζητώντας ένα λόγο που θα μπορούσε να συσπειρώσει τους ψηφοφόρους της, αλλά και να μιλήσει ευρύτερα – και στα αριστερά. Με δεδομένο ότι η συσπείρωση τη δεξιάς, μπορεί να σπάσει μόνο με κάποιο δεξιό υποψήφιο, όπως η Θεοχάρους.

Την Κυριακή, ο Φιλελεύθερος είχε μια δημοσκόπηση. Είναι δύσκολο να πιστέψει κάποιος ότι δεν «φτιάχτηκε» κάπως – ιδιαίτερα αφού την παρουσίαζε ο Βενιζέλος με τις γνωστές του προτιμήσεις. Μερικά στοιχεία λ.χ. ήταν σχεδόν αστεία: στο σενάριο όπου ο υποψήφιος του ΑΚΕΛ θα ήταν ο Κυπριανού, ο Κάρογιαν έπαιρνε 6.8% και ο Ομήρου 5.6 % Αν, όμως, ο υποψήφιος του ΑΚΕΛ ήταν ο Καζαμίας, ο Κάρογιαν κέρδιζε και έφτανε στο 7.4%, ενώ ο Ομήρου έπεφτε το 5.1%. Δηλαδή, ο υποψήφιος του ΑΚΕΛ αλλάζει την ψήφο κάποιου δηκοϊκού για το ηγέτη του κόμματός του; Μάλλον είναι δείγμα μη-σοβαρότητας αυτή η διακύμανση.
Κατά τα αλλά, τα δεδομένα πέρα από τους αριθμούς - που θυμίζουν τις δημοσκοπήσεις του Φιλελευθέρου το Μάρτη πριν τις βουλευτικές όταν έδινε πάλι στο ΔΗΚΟ 7% και ανέβαζε/έσπρωχνε τους οικολόγους, οι οποίοι λειτουργούν και ως παράρτημα των ΜΜΕ - είναι μάλλον τα γνωστά: ο Αναστασιάδης φαίνεται να έχει προβάδισμα στο πρώτο γύρο αντλώντας και συσπειρώνοντας τους ψήφους της δεξιάς αλλά αν απέναντι του είναι ο Καζαμίας - έστω και χωρίς να έχει δηλώσει υποψηφιότητα - τότε η διαφορά με υποψήφιο του ΑΚΕΛ μειώνεται στο3% [26%-29%]- Η δημοσκόπηση του Φιλελευθέρου δεν φαίνεται να το ενθαρρύνει - ή και να «επιθυμεί» - το σενάριο Μαυρέλη . Η δημοσκόπηση δίνει στο Λιλλήκα ένα ποσοστό γύρω στο 13-15% - ως εκπρόσωπος των απορριπτικών -αλλά με διαρροές, ενώ ταυτόχρονα ο Φιλελεύθερος συντηρεί και την πιθανότητα της υποψηφιότητας Θεοχάρους [χωρίς ωστόσο να την αντιπαραθέτει με τον Λιλλήκα]. Μια ενδιαφέρουσα παράμετρος ήταν και η ερώτηση για καταλληλότητα και «καθόλου καταλληλότητα». Η καταλληλότητα ξεκινά από τα χαμηλά ποσοστά του 19%, αλλά ένα ενδιαφέρον στοιχείο εδώ είναι ότι είναι η πρώτη δημοσκόπηση - μετά το περασμένο καλοκαίρι - όπου η αρνητική ψήφος για τον Δ. Χριστόφια πέφτει στο 50%, αφορούσε ανάλογες ερωτήσεις την προηγούμενη περίοδο τα ποσοστά ήταν γύρω στα 60%. Φυσικά, ο Βενιζέλος κοίταζε αλλού βλέποντας «φθορά της εξουσίας» και «κριτική για την αποτυχία του ενδιάμεσου» - τυχαία, ας πούμε, η δημοσκόπηση έγινε, λέει , μετά από το τέλος της προσπάθειας. Η προσπάθεια πριμοδότησης μιας απορριπτικής υποψηφιότητας - από Λιλλήκα μέχρι Θεοχάρους - ήταν μάλλον έκδηλη..

Η παραίτηση Οζερσάϊ: Κωλυσιεργία ή απρόβλεπτες κινήσεις;

Η απόφαση του σύμβουλου του Ν. Έρογλου να παραιτηθεί σχολιάστηκε με ποικίλους τρόπους: από την κυβέρνηση ειπώθηκε σε χαμηλούς τόνους ότι αποτελεί μια κίνηση που θα καθυστερήσει την διαδικασία. Από την άλλη, οι συζητήσεις για το σκάνδαλο Ερκενεγκόν - το οποίο είναι κάτι αντίστοιχο του σκανδάλου του Τσοχατζόπουλου για την ε/κ πλευρά, όσον αφορά την πιθανότητα μεταφοράς αποκαλύψεων στην Κύπρο - φαίνεται να επιστρέφουν και πάλι στην πιθανή εμπλοκή στελεχών της τουρκοκυπριακής δεξιάς (επί Ντενκτάς αλλά και επί ηγεσίας Έρογλου στο κόμμα εθνικής ενότητας]) με το τούρκικο βαθύ κράτος. Σε αυτήν την περίπτωση, η παραίτηση Οζερσάϊ μπορεί να εκληφθεί ως ο νέος γύρος της εκδίκησης του Ερντογάν – ο οποίος έχασε μεν στις εκλογές, όταν στήριξε τον Ταλάτ, αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι δεν θα προσπαθήσει να ελέγξει την κατάσταση στην τουρκοκυπριακή κοινότητα. Ήδη, οι κινήσεις του στην Τουρκία δείχνουν μια διάθεση για ευρύτερη επιβολή της ατζέντας του ισλαμικού κόμματος. Και οι εσωτερικές διεργασίες στο «κόμμα εθνικής ενότητας» φαίνεται να οδηγούν σε ένα είδος κρίσης – και ακούγονται και συζητήσεις για νέες εκλογές.

Το άλλο σενάριο, είναι ότι η κίνηση Οζερσάϊ έχει να κάνει με κάποια θεαματική κίνηση της Άγκυρας, η οποία είτε θα οδηγήσει σε πρόωρες εκλογές είτε θα οδηγήσει σε μια κίνηση στο κυπριακό, την οποία ο Οζερσάϊ θα στηρίξει ή από την οποία θα αποστασιοποιηθεί, ως μέρος της «κοινωνίας των πολιτών» .

Θα δείξει. Κάτι κινείται πάντως.

ΤΑΞΙΚΑ ΝΕΑ

- Εβδομήντα έξι άνθρωποι σκοτώθηκαν σε όλο τον κόσμο το 2011, εξαιτίας των συνδικαλιστικών δραστηριοτήτων τους, σύμφωνα με την έκθεση της Διεθνούς Συνδικαλιστικής Συνομοσπονδίας (ΔΣΣ). Την ίδια ώρα, πολλοί ήταν αυτοί που προπηλακίστηκαν, συνελήφθησαν και φυλακίστηκαν, όχι για να κατακτήσουν και να αυξήσουν τα εργασιακά δικαιώματά τους, όπως θα θεωρείτο λογικό τον 21ο αιώνα, αλλά απλώς για να τα διαφυλάξουν και να τα διατηρήσουν.

- Οι εργαζόμενοι δεν πρόκειται να επηρεαστούν από τυχόν μέτρα που θα ληφθούν από την κυβέρνηση για να μειωθεί η απόκλιση από τους δείκτες, δήλωσε ο κυβερνητικός εκπρόσωπος. Αυτό βέβαια είναι θετικό, αλλά αυτά που δεν λέει ,ίσως να είναι εξίσου σημαντικά. Τί θα γίνει με την ΑΤΑ που δέχεται πλέον αφόρητες πιέσεις; Και ποιοί θα πληρώσουν τελικά, αφού δεν υπάρχει ρητή αναφορά και ορατή προοπτική φορολόγησης του πλούτου;

- Κοινός παρονομαστής των επιτυχιών της Κύπρου διαχρονικά ήταν και πρέπει να συνεχίσει να είναι η μικτή οικονομία και ο συνδυασμός των συμφερόντων τάξεων και ομάδων του λαού, δήλωσε ο Κοινοβουλευτικός Εκπρόσωπος του ΑΚΕΛ Νίκος Κατσουρίδης. Το ΑΚΕΛ εισηγήθηκε τη φορολόγηση του πλούτου, αλλά το θέμα παραμένει σε εκκρεμότητα, συμπλήρωσε, εξηγώντας ότι "τα μέτρα και οι πολιτικές πρέπει να στηρίζονται στην κοινά αποδεκτή αρχή – αρχή της αναλογικότητας όπως εκφράζεται και μέσα από το Σύνταγμα - ότι ο καθένας συμβάλλει στην αντιμετώπιση των κρίσεων ανάλογα με τις δυνατότητες του". Από τα ανταγωνιστικά συμφέροντα κεφαλαίου και εργασίας, και την ταξική πάλη της Μαρξιστικής θεωρίας στο συνδυασμό των συμφερόντων τάξεων και ομάδων λαού. Και από την καπιταλιστική κρίση, ως ευκαιρία για απολλοτριώσεις, κοινωνικοποίηση των μέσων παραγωγής και εργατική εξουσία της Λενινιστικής πρακτικής, στην αναζήτηση συναίνεσης από το κεφάλαιο για να πληρώσει και αυτό κάτι για την κρίση του. Και αυτό, από τον Κατσουρίδη που εμφανίστηκε εσχάτως και ως ο εκφραστής μιας αριστερής οπτικής εντός του ΑΚΕΛ....

ΔΙΕΘΝΗ

Ευρώπη: μετατοπίσεις στα Βαλκάνια, ανάσες στη Μαδρίτη και πιέσεις στο Βερολίνο

Στις τοπικές εκλογές στην Ρουμανία, η αριστερή κυβέρνηση, η οποία ανέβηκε στην εξουσία μετά από τις κινητοποιήσεις των τελευταίων χρόνων – και ιδιαίτερα των τελευταίων μηνών – ενάντια στην λιτότητα κέρδισε σαρωτικά στις τοπικές εκλογές με 57% , ενώ η κεντροδεξιά κυβέρνηση που είχε κερδίσει

προηγούμενων υποσχόμενη λιτότητα που θα έσωζε δήθεν την οικονομία πήρε 18%. Μια τάση που φαίνεται ευρύτερα.
Στην Ελλάδα η υστερία μερικών καθεστωτικών ΜΜΕ εναντίον της προοπτικής νίκης του ΣΥΡΙΖΑ συνεχίζεται – το Βήμα της Κυριακής ήταν δείγμα του όλου. Ανακατεύοντας τον κίνδυνο του φασισμού με απειλές ότι η Ελλάδα θα μείνει από πρώτες ύλες μέχρι τρόφιμα, έδινε ένα σαφές μήνυμα. Από την άλλη, ο ΣΥΡΙΖΑ και ο Τσίπρας φαίνεται να ευνοούνται από μια δυναμική που παίζει με την εικόνα του «νέου Ανδρέα», νέας «Αλλαγής» κλπ.
Τα δυο γεγονότα που κυριάρχησαν την προηγούμενη εβδομάδα ήταν από την μια δολοφονία ενός Αλβανού στην Παιανία, η οποία έδειξε και τα όρια στα οποία μπορεί να φτάσει η ένταση από τα δεξιά, και από την άλλη η παιδαριώδης συμπεριφορά του εκπροσώπου τύπου της χρυσής αυγής να ρίξει νερό στην υποψήφια του ΣΥΡΙΖΑ και μετά να κτυπήσει την Λ. Κανέλλη, η οποία σηκώθηκε για να υπερασπιστεί τη συνάδελφο της. Στα μάτια πολλών, η κίνηση της Κανέλλη ήταν και μια κίνηση «ενότητας της αριστεράς» πέρα από την προσωπική μαγκιά του ατόμου. Και μάλλον θα λειτουργήσει και θετικά για το ΚΚΕ, το οποίο βρίσκεται υπό εκλογική πίεση αυτήν την περίοδο – δίκαια ή άδικα - αφού η θέση του είναι μεν σταθερή και σαφής, αλλά δεν δίνει αυτό που υπόσχεται ο ΣΥΡΙΖΑ: ελπίδα. Είναι, όμως, σαφές ότι χωρίς ΚΚΕ δεν μπορεί να υπάρχει η «ομοσπονδία της αριστεράς» ή όπως το είχαν πει πιο παλιά οι Γάλλοι η ενότητα - με την αμοιβαία ανοχή - «του έθνους της αριστεράς» - αποτελεί, κάπως, το ιστορικό σημείο αναφοράς.
Για μια εξαιρετική ανάλυση του «εγκλήματος της Παιανίας» ως πραγματικότητα και ως θέαμα.
http://www.truerespect.com.cy/index.php?option=com_content&view=article&id=465:-qq-&catid=35:2010-06-07-19-50-04&Itemid=54

Στην υπόλοιπη Ευρώπη, η αναμονή για τα αποτελέσματα είναι εμφανής, αν και η κατάσταση στην Ισπανία - και η επερχόμενη στην Ιταλία - μάλλον, κάνουν την Ελλάδα δευτερεύον ζήτημα – η Ελλάδα παραμένει, ωστόσο, νευραλγική ως πιθανότητα για τα κινήματα της, τα οποία παραμένουν χωρίς συντονισμό ή έστω αμοιβαία ανοχή, μέχρι στιγμής - αλλά και για τον ρόλο της ως εν δυνάμει ένας κρίκος που μπορεί να αλλάξει τις ισορροπίες. Ήδη, οι

συζητήσεις στην Ευρώπη γίνονται με άξονα την ελληνική κρίση ως πρόβλημα όχι πια «κακής διαχείρισης» - αλλά «κακών συνταγών μονομερούς λιτότητας».
Είναι αξιοσημείωτο, επίσης, το πώς θα κινηθούν και τα άλλα κόμματα – τόσο οι Ανεξάρτητοι Έλληνες, όσο και το ΠΑΣΟΚ, ιδιαίτερα αφού ο Βενιζέλος άφησε ανοικτή την πιθανότητα στήριξης του ΣΥΡΙΖΑ, ενώ στην Ευρώπη θεωρείται δεδομένο ότι θα μπορούσε να συμμετάσχει σε κυβέρνηση και με την Νέα δημοκρατία. Αλλά, οι ιστορικοί πόλοι αριστεράς-δεξιάς, δημοκρατικών και μη, παρά την έκρηξη των αποσπασμάτων φαίνονται να διατηρούν μια σταθερότητα αν προσέξει κάποιος τα ποσοστά – κάτι που κάνει τα επόμενα βήματα - στο σχηματισμό κυβέρνησης αλλά και στον δρόμο - ανοικτό σκηνικό.

Στην Ισπανία, ο πανικός για τις τράπεζες απεφεύχθη προσωρινά τουλάχιστον – αν και η οργή για την λιτότητα φαίνεται να διευρύνεται – ήδη το Σάββατο το βράδυ, έγιναν διαδηλώσεις, ενώ γίνονταν οι διαπραγματεύσεις για την βοήθεια στις ισπανικές τράπεζες. Η βοήθεια δόθηκε γρήγορα για τρεις λόγους: εν μέρει το ζήτημα αφορά και στις γερμανικές τράπεζες, η πίεση προς την Μέρκελ είναι πια καθολική όπως φάνηκε και από το εξώφυλλο του Economist - με την ερώτηση «μπορούμε να ξεκινήσουμε τις μηχανές κυρία Μέρκελ» ενώ βυθιζόταν ένα υποβρύχιο- ενώ το ευρύτερο νέο πλαίσιο, όπως το σηματοδοτεί ο ESM διαχωρίζει πια και τις ανάγκες των κρατών. Όμως, η Μέρκελ - και η Γερμανία ευρύτερα - προχώρησε στο επόμενο νήμα δηλώνοντας ότι είναι καιρός να προχωρήσει η ευρωπαϊκή ενοποίηση - ο απώτερος γερμανικός και δομικός στόχος του ευρωπαϊκού εγχειρήματος - «έστω και με 2 ταχύτητες».

Όσον αφορά στις ευρύτερες τάσεις στην Ευρώπη, οι Γάλλοι σοσιαλιστές ανέτρεψαν την συνταξιοδοτική μεταρρύθμιση του Σαρκοζύ, κέρδισαν τον πρώτο γύρο των εκλογών. Αλλά και το Εθνικό Μέτωπο με την Λε Πεν φαίνεται να αναδεικνύεται σε υπολογίσιμη πολιτική οντότητα. Αξίζουν, επίσης, αναφορές σε δύο δημοσκοπήσεις: στη Σουηδία, για πρώτη φορά, η κεντροδεξιά φαίνεται να χάνει με σαφή άνοδο των σοσιαλδημοκρατών και κρίση της λογικής της - έστω και περιορισμένης εδώ - πολιτικής της λιτότητας. Στην Ουγγαρία, υπήρξε, επίσης, μια κάθετη πτώση της δημοτικότητας της

κυβέρνησης που μάλλον δείχνει, επίσης, ότι το αυταρχικό δεξιό μοντέλο δεν μπορεί να σταθεί – χωρίς έστω κάποια διεθνή στήριξη.

Κατασκευάζοντας σφαγές για να επιβληθούν επεμβάσεις: όταν οι μοναρχίες του Κόλπου αγαπούν τη δημοκρατία..στη Συρία

Αξίζει, πια, να απορεί κάποιος για τι άλλο θα σκεφτούν οι ετερόκλητοι υποστηρικτές της ισλαμικής αντιπολίτευσης στη Συρία για να εκμαιεύσουν επέμβαση. Η Ρωσική τηλεόραση RT πάντως, εισηγήθηκε ότι το επόμενο στάδιο μπορεί να είναι η χρήση χημικών για να προσπαθήσουν μετά να το φορτώσουν στην κυβέρνηση. Τα γεγονότα μετά από την σφαγή στη Ζουλά, δείχνουν με σαφήνεια ότι οι ισλαμιστές ολοκληρώνουν πια ένα κύκλο φρίκης - που δεν έχει πια όρια και ηθικούς φραγμούς - που τους φέρνει στο ίδιο τραπέζι με την πρωτόγνωρη βία της ισλαμικής εξέγερσης στην Αλγερία, αλλά και τη μαζική βία των εκρήξεων βομβών στο Ιράκ. Ο ίδιος ο Οσάμα Μπιν Λάντεν είχε διαφωνήσει με την πρακτική της Αλ Κάϊντα στο Ιράκ (του «ισλαμικού εμιράτου της Μεσοποταμίας» όπως ονομαζόταν) να οργανώνει θεαματικές επιθέσεις αυτοκτονίας ή με παγιδευμένα αυτοκίνητα αγνοώντας τα θύματα ανάμεσα στους αμάχους. Στη Συρία, φαίνεται να έχει υιοθετηθεί ένα πιο αιματηρό μοντέλο: της κατασκευής σφαγών ως πίεση για να πραγματοποιηθεί διεθνής επέμβαση.

Η σφαγή στην Χούλα, όπως γράψαμε και την περασμένη εβδομάδα, έχει αρχίσει να τίθεται υπό αμφιβολία, όσον αφορά στο ποιός/οί την διέπραξαν. Στα μέσα της εβδομάδας, ακριβώς την ημέρα πριν την ομιλία του κ. Αννάν στο Συμβούλιο Ασφαλείας, η βιομηχανία προπαγάνδας των εμιράτων και των μοναρχιών άρχισε και πάλι να αναπαράγει μαζικά την νέα εκστρατεία της αντιπολίτευσης ότι έγινε νέα «σφαγή». Το σενάριο είναι γνωστό – λέει κάτι αρχικά η οργάνωση της αντιπολίτευσης, μετά το αναπαράγει το «παρατηρητήριο» στο Λονδίνο, το οποίο λειτουργεί ως εκπρόσωπος τύπου της αντιπολίτευσης, μετά ακολουθεί ένα μπαράζ από τα κανάλια των μοναρχιών – του Αλ Τζαζίρα του Κατάρ και του Αλ Αραμπίγια της Βασιλικής οικογένειας της Σαουδικής Αραβίας. Το BBC αναπαράγει, αμέσως, ότι του σερβίρουν. Τα άλλα δυτικά ΜΜΕ όπως το euronews, φαίνονται λίγο πιο

προσεκτικά πια, ενώ τα ρωσικά και κινεζικά ΜΜΕ αναφέρουν την «πληροφορία» μαζί, όμως, με την εκδοχή της συριακής κυβέρνησης. Αξίζει να σημειωθεί ότι πρόσφατα στα πλαίσια της μοναρχικής "αγάπης για την δημοκρατία", οι ιδιοκτήτες των δορυφορικών καναλιών στον αραβικό κόσμο αποφάσισαν να μην μεταφέρουν τις εκπομπές των συριακών ΜΜΕ.

Αμέσως μετά το ξεκίνημα της προσπάθειας της αντιπολίτευσης να φτιάξει εικόνες «αίματος και φρίκης», η συριακή κυβέρνηση αντέδρασε πιο αποτελεσματικά από την προηγούμενη φορά, αναφέροντας όχι απλά την δική της εκδοχή αλλά και μαρτυρίες από άτομα των χωριών όπου έγιναν σφαγές - πολύ λιγότερων ατόμων από τους 80-100 που ανέφερε η βιομηχανία των μοναρχιών. Σύμφωνα με τις μαρτυρίες έγινε επίθεση ένοπλων ισλαμιστών που δολοφόνησαν μερικά άτομα. Η Ρωσία πέρασε αμέσως στην αντεπίθεση, κατηγορώντας τις δυτικές χώρες ότι χρησιμοποιούν «προβοκάτσιες» για να εκμαιεύσουν επεμβάσεις.

Ο κ. Αννάν κράτησε και πάλι αποστάσεις και κάλεσε τις μεγάλες δυνάμεις να συνεργαστούν. Η Ρωσία απάντησε στις δυτικές πιέσεις να εγκαταλείψει την Σύρια - με αιχμή τώρα την δαιμονοποιηση του Άσσαντ, με την εισήγηση για διεθνή ομάδα συζήτησης του συριακού, στην οποία θα συμμετέχει και το Ιράν – διευρύνοντας έτσι και την φόρμουλα των εμπλεκομένων, αλλά και υποδεικνύοντας την ευρύτερη γεωπολιτική του ζητήματος.

Η πιο αποκαλυπτική είδηση της εβδομάδας πάντως για τις κατασκευές θυμάτων από τους ισλαμιστές, ήταν η παραδοχή άγγλου δημοσιογράφου του channel 4 ότι ουσιαστικά οι αντάρτες τον είχαν στείλει συνειδητά σε ένα χώρο, όπου θα μπορούσε να σκοτωθεί από τα πυρά του συριακού στρατού – για να μπορέσουν μετά να χρησιμοποιήσουν το θάνατο του για προπαγάνδα.

Όταν το παραδέχεται ακόμα και ο «φίλος», τί να πουν όσοι ήταν καχύποπτοι από την αρχή;

http://angryarab.net/2012/06/08/adventures-with-gangs-of-the-free-syrian-army/

Φαίνεται, επίσης, να υπάρχει και μια αυξανόμενη τάση αναφορών στον ισλαμικό χαρακτήρα της αντιπολίτευσης – όπως φαίνονται και από τις αναφορές της γαλλικής Λε Μοντ:

http://angryarab.net/2012/06/08/free-syrian-army-in-le-monde/

Και μια αναφορά στην σφαγή στη Χούλα, η οποία όχι μόνο καταγράφει τα θύματα ανάμεσα σε οικογένειες υποστηρικτών της κυβέρνησης, αλλά εξηγεί και το πλαίσιο της αντιπαράθεσης στην περιοχή – ο δρόμος ανάμεσα στη Ραστάν και τη Χούλα λ.χ. είναι ο χώρος στον οποίο είχαν σκοτωθεί αρκετοί στρατιώτες από εκρήξεις ναρκών – κάτι για το οποίο οι ισλαμιστές ήταν ιδιαίτερα περήφανοι και το πρόβαλε ανάλογα μέχρι και ο economist ότι είχαν νέα όπλα. Ύστερα, ξαφνικά, στις δυτικές ανταποκρίσεις οι "πολύ καλά εξοπλισμένοι" ισλαμιστές εξαφανίστηκαν από την περιοχή και έμειναν μόνο τα θύματα – και οι ισλαμιστές με τις φωτογραφίες των θυμάτων, ακριβώς την ημέρα πριν την επίσκεψη του Κ. Αννάν στη Δαμασκό. Είναι και οι «συμπτώσεις» ενδεικτικές.
www.globalresearch.ca/index.php?context=va&aid=31184

Τουρκία και το δικαίωμα της γυναίκας στο σώμα της: ένα κοσμικό κίνημα ενάντια στον Ερτογάν;

Η πρόταση του Ερτογάν για κατάργηση του δικαιώματος της άμβλωσης στην Τουρκία ξεσήκωσε χιλιάδες διαδηλωτές σε όλη τη χώρα και κυρίως στην Κων/ λη. Ο Ερτογάν είχε εξισώσει την άμβλωση (που είχε νομιμοποιηθεί στην Τουρκία από το 1983) με φόνο. Η πρόταση Ερτογάν περιλαμβάνει σοβαρούς περιορισμούς, ώστε να μπορούν να πραγματοποιούνται αμβλώσεις μόνο για ιατρικούς λόγους και σε διάστημα μέχρι οκτώ βδομάδες από τη σύλληψη. Την πρόταση συμπληρώνει εισήγηση του υπουργού εσωτερικών για επιβολή προστίμων σε νοσοκομεία όπου πραγματοποιούνται καισαρικές τομές.
Με σλόγκαν όπως «AKP κάτω τα χέρια σου από το σώμα μου», «Δεν συζητούμε το δικαίωμα στην άμβλωση» και με την κινητοποίηση μέσα από δράσεις, διαδηλώσεις, εκστρατείες για συλλογή υπογραφών, καλούν την κυβέρνηση Ερτογάν να ανακαλέσει. Οι προτάσεις που προβάλλονται έχουν να κάνουν με αντισύλληψη, εκπαίδευση και πρόσβαση μη προνομιούχων γυναικών στην πληροφόρηση και ενίσχυση της προσβασιμότητας στην άμβλωση αντί της εξασφάλισης άδειας από το σύζυγο για πραγματοποίησή της (κάτι το οποίο ισχύει και στην Κύπρο), αφού θεωρείται κοινωνικό και σεξουαλικό δικαίωμα, το οποίο διαχωρίζει τη σεξουαλικότητα και τη γονιμότητα.

Το κίνημα φαίνεται να ξεφεύγει από τα όριο των δικαιωμάτων των γυναικών ή των έμφυλων διακρίσεων και λαμβάνει ακόμα πιο πολιτικοποιημένη μορφή. Πολλοί διαδηλωτές σε συνεντεύξεις σε διεθνή μέσα, αναφέρονται στο AKP (κόμμα Ερτογάν) ως φανταμενταλιστικό στο οποίο δεν θα υποκύψουν, αφού χαρακτηρίζεται από διακριτικότητα ως προς το γένος και το κοινωνικό φύλο, προωθώντας όχι μόνο την πατριαρχική λογική στην κοινωνία, αλλά και την καταπάτηση ανθρωπίνων δικαιωμάτων με συστηματικό τρόπο. Θεωρείται ότι η πρόταση προέρχεται από την ανησυχία μείωσης γεννήσεων σε σχέση με τον Κουρδικό πληθυσμό, γι' αυτό το λόγο ανάμεσα στα συνθήματα περιλαμβάνεται και το «Η άμβλωση είναι δικαίωμα, το Uludere* σφαγή» (* Το Uludere είναι κουρδικό χωριό που βρίσκεται νοτιανατολικά της Τουρκίας στα σύνορα με το Ιράκ). Πιστεύεται, επίσης, ότι η κίνηση αυτή του Ερτογάν σχετίζεται με τους οικονομικούς στόχους που τέθηκαν για το 2023 για να συγκαταλέγεται η Τουρκία ανάμεσα στις δέκα πιο δυνατές οικονομίες στον κόσμο. Αξίζει να σημειωθεί ότι στις κινητοποιήσεις εμπλάκηκαν διεθνείς και ευρωπαϊκοί θεσμοί και οργανισμοί, όπως το Ευρωπαϊκό Λόμπυ Γυναικών.

Επισημαίνεται, ότι το κίνημα δεν αποτελείται μόνο από οργανώσεις γυναικών, φεμινιστικούς οργανισμού ή άτυπες ομάδες και οργανωμένα σύνολα γυναικών, αλλά στηρίζεται και από οργανώσεις ΛΟΑΤ ατόμων και το αντίστοιχο τμήμα ανδρών του κινήματος, το οποίο άρχισε να αυξάνεται και να διευρύνεται. Αυτό, προφανώς, ενισχύει τις πιο πάνω απόψεις για τους λόγους και τα κίνητρα του Ερτογάν με αυτή την πρόταση.

Το φιάσκο στη Λιβύη: εκρήξεις, επιθέσεις συμμοριών, συλλήψεις ακόμα και αντιπρόσωπων του Διεθνούς Δικαστηρίου και αναβολή των «εκλογών»

Το μεταβατικό συμβούλιο σε ένα κλίμα νέας διεύρυνσης τους χάους, ανέβαλε για τον Ιούλιο τις «εκλογές» για την συντακτική συνέλευση, η οποία υποτίθεται ότι θα γράψει το «σύνταγμα». Ήδη, οι προδιαγραφές των υποτιθέμενων εκλογών προδιαθέτουν ότι θα είναι μια ελεγχόμενη διαδικασία – αν και ακόμα και αυτό φαίνεται πια αμφίβολο. Σύμφωνα με την διαταγή του «συμβουλίου», το οποίο εξακολουθεί να συσκέπτεται μυστικά, χωρίς να είναι γνωστό καν

ποιοί συμμετέχουν και πώς επιλέγηκαν, θα αποκλειστούν άτομα που δεν πληρούν «επαγγελματικά κριτήρια» (αφαιρώντας δηλαδή την μη-ειδικευμένη πλειοψηφία, τον μέσο εργαζόμενο λ.χ.) και όσους συμμετείχαν στην προηγούμενη διακυβέρνηση (αφαιρώντας δηλαδή και όσους μπορούν να έχουν τα ό,ποια κριτήρια αλλά να είναι αντίπαλοι των μελών και φίλων του συμβουλίου).

http://www.uruknet.info/?p=m88673&hd=&size=1&l=e

Την περασμένη εβδομάδα, έγιναν τρία θεαματικά επεισόδια: μια ομάδα ενόπλων, σε άλλες χώρες ίσως και να ονομαζόταν συμμορία, κατέλαβε το αεροδρόμιο γιατί συνελήφθη ο αρχηγός της. Η απορία «μα που είναι η πολιτεία;» των Λίβυων στο δρόμο, έφτασε μέχρι και το euronews.

Στη Βεγγάζη έγινε βομβιστική επίθεση ενάντια σε αμερικανικό προξενείο – από ότι λέχθηκε από ισλαμιστές ως αντίποινο στη δολοφονία/θάνατο Λίβυου ισλαμιστή στο Πακιστάν από αμερικανική επίθεση. Και το σαββατοκύριακο, 300 ένοπλοι ισλαμιστές έκαναν επίδειξη όπλων στη Βεγγάζη, απαιτώντας ισλαμικό νόμο και όχι «δυτική δημοκρατία». Οι freedom fighters του προηγούμενου τηλεοπτικού επεισοδίου.

Στον νότο ξέσπασαν νέες μάχες ανάμεσα σε τοπικές φυλές και υποστηρικτές του μεταβατικού συμβουλίου.

Ενώ στα δυτικά στη Ζιντάν, μια αποστολή του Διεθνούς Δικαστηρίου, η οποία προσπάθησε να επισκεφθεί τον Σαϊφ Καντάφι, ο οποίος κρατείται αιχμάλωτος από μια άλλη ομάδα-συμμορία, συνελήφθηκαν γιατί είχαν "ύποπτα αντικείμενα", όπως κάμερες και μηχανισμούς ηχογράφησης.

http://www.euronews.com/2012/06/10/icc-team-held-in-libya/

Τελικά, δεν μάθαμε αν το αποικιακό φιλμάκι του Μ. Λεβύ για τους Λίβυους «εξεγερμένους» είχε οποιαδήποτε κριτική στις Κάννες. Μπορούν, πάντως, οι Γάλλοι να στείλουν το Λεβύ στη Βεγγάζη να μιλήσει με τους οπαδούς της Αλ Κάϊντα - μπορεί και να θέλουν να τον φιλοξενήσουν - και μετά στην Ζιντάν για να εξηγήσει ότι η ηχογράφηση είναι κάτι το γνωστό από τα μέσα του 20ου αιώνα.

Ο Economist, τουλάχιστον, έχει εξαφανίσει τη Λιβύη από τις ανταποκρίσεις του – τώρα ανησυχεί για τη Συρία και δεν βοηθά, προφανώς, η σύγκριση.

Σπόντες

- **Ιρλανδός Δημοσιογράφος:** Στο βίντεο που φαίνεται στο λινκ πιο κάτω, ένας Ιρλανδός δημοσιογράφος επιμένει να ρωτά τον εκπρόσωπο των διεθνών οικονομικών επιτηρητών, ερωτήσεις για το σκάνδαλο των τραπεζών και γιατί θα πρέπει οι Ιρλανδοί πολίτες να πληρώνουν για τα χρέη τραπεζών που δεν υπάρχουν καν. Αξίζει να το δείτε – η αμηχανία και η αδυναμία του αξιωματούχου να απαντήσει είναι εκφραστική. Βέβαια, ο Ιρλανδός δημοσιογράφος επικαλείται μια παράδοση στην ιρλανδική δημοσιογραφία να ρωτούνται οι ερωτήσεις και να αναμένονται απαντήσεις. Φανταστείτε, τώρα, να ρωτούσαν τον Ν . Παπαδόπουλο οι δημοσιογράφοι τις μισές ερωτήσεις που υπάρχουν σε σχέση με την διαπλοκή του ίδιου και της οικογένειας του με τις τράπεζες: θα σιωπούσε αμήχανα ή θα απειλούσε όπως τότε με το ΡΙΚ; Δυστυχώς, ακόμα δεν έχουμε στην Κύπρο δημοσιογραφία που να ρώτα τα αυτονόητα. Απλώς, κατά πλειοψηφία, τουλάχιστον εντεταλμένοι δημοσιογράφοι, αρθρώνουν ερωτήσεις που «πρέπει», σύμφωνα με τους ιδιοκτήτες και τους αρχισυντάκτες των μέχρι στιγμής κυρίαρχων Μέσων. Απολαύστε, λοιπόν, την εν δυνάμει κυπριακή δημοσιογραφία του μέλλοντος, όταν οι αντιπρόσωποι της δημόσιας σφαίρας δεν θα φοβούνται να ρωτήσουν τα αυτονόητα: http://www.youtube.com/watch?v=nxkBR_f_q4Y

- Και αφού δεν το κάμνουν οι δημοσιογράφοι θα το κάμουν άλλοι: **Ως που φτάνει το ρεζιλίκι του Ν. Παπαδόπουλου;!** Άμαν αμάν! Εμάθαν οι «Anonymous» ότι η συζήτηση για την έρευνα για τις τράπεζες, θα πραγματοποιηθεί κεκλεισμένων των θυρών στην κοινοβουλευτική επιτροπή Οικονομικών, ότι ο Νικολάκης εννά "ερευνήσει" την εμπλοκήν του τζιαι επέψαν χαπάρι! Στο βίντεο αναφέρουν ότι ήδη "έχουν αρχίσει". Πρόβλεψη: Διακοπή της συνεδρίας της κοινοβουλευτικής επιτροπής Οικονομικών τη Δευτέρα, λόγω διακοπής ρεύματος κατά τη διάρκεια της ειλικρινούς παραδοχής από τον πρόεδρό της για διαπλοκή και αντι-δεοντολογία, αφού εκπροσωπεί την κατ' εξοχήν τράπεζα που στηρίζεται οικονομικά από το κράτος. **Τα τοπικά δουλοπρεπή ΜΜΕ:**

Έρευνα για τις τράπεζες - Κεκλεισμένων των θυρών η συζήτηση στην κοινοβουλευτική επιτροπή Οικονομικών http://cyprusnews.eu/simerini/309048-η-έρευνα-για-τις-τράπεζες.html. Έρευνα που δεν θα αγγίζει εννοείται τους εμπλεκόμενους για την διαπλοκή – και θα στρέφει την προσοχή όσο πιο μακριά γίνεται από τις Τράπεζες. **Ο Νικολάκης θα ερευνήσει τον εαυτό του γι' αυτόν εννάν κεκλεισμένων των θυρών;** Άτε με το καλόν να αρχίσουν οι πραγματικοί «Ανώνυμοι» [και όχι οι κατασκευασμένοι της Στράκκας οι οποίοι προσπαθούν, όπως και οι δικηγόροι, να μετατοπίζουν την έμφαση από τις Τράπεζες] να δημοσιοποιούν τα σκάνδαλα της Στράκκας.

- Κωδικας: **Amnimonious, Malakopitourous, Gorgofasisticus**….:)
 χωρίς λόγια...
 http://www.youtube.com/watch?v=6Lc8UTqIYGc

- Δεν είναι ειρωνεία της τύχης ότι ο υιός **Ευδόκας,** ο οποίος προσπάθησε να αναδειχθεί σαν ηγέτης των δεξιών/εθνικόφρονων "αγανακτισμένων" της Λευκωσίας - οι οποίοι μόνοι τους ανά το παγκόσμιο ήταν υπέρ των τραπεζών και της υιοθέτησης μέτρων λιτότητας- χάνει και πάλιν την ηγεσία από μια τύπισσα που τη λένε ...**Μακαρία**;..
 Αδίστακτη ιστορική επανάληψη.

- Στη Χαραυγή της Κυριακής, το πρωτοσέλιδο αναφερόταν σε αποκαλυψη των wikileaks ότι **ο Αβέρωφ Νεοφύτου έδινε αναφορά στην αμερικανική πρεσβεία για το πώς συμπεριφερόταν σε κεκλεισμένων των θυρών συζήτηση στην βουλή** για την πρεσβεία στην Αβάνα. Και ανέφερε περίχαρης στους «ανώτερους του» [;], "συνεργάτες» [;], ότι στρίμωξε τον τότε υπουργό εξωτερικών Μ. Κυπριανού. Αφού ξεκινήσαμε με τον Αβέρωφ εκκρεμεί, ήδη, μια απορία προς τον κ. Αναστασιάδη: καλά τα εφτά υφυπουργεία για το μετεκλογικό ρουσφέτι πώς θα τα χρηματοδοτήσετε; Η μήπως θα

αλλάξει βιολί η «παράταξη» για τις δημόσιες δαπάνες; εφτά υφυπουργοί με γραμματείς και φαρισαίους είναι πολλά λεφτά. Και στο προκείμενο: αν, ας πούμε, κερδίσετε τις εκλογές θα κάνετε αναφορές στην αμερικανική πρεσβεία για την εξωτερική σας πολιτική; Για να ξέρουμε..

ΚΙΝΗΜΑΤΑ

Κινήματα Λογοδοσίας και έλεγχου των τραπεζών

Το ζήτημα της λογοδοσίας των τραπεζών έχει τεθεί από διάφορες ομάδες και άτομα το τελευταίο διάστημα. Η απομάκρυνση του Ορφανίδη από τη θέση του Διοικητή της Κεντρικής υπήρξε μια πρώτη αρχική νίκη αυτού του διάχυτου ακόμα κινήματος. Το αίσθημα της δυσφορίας για το σκάνδαλο με τα ελληνικά ομόλογα διοχετεύεται ακόμα στην ανάγκη για υπομονή και συναίνεση – αλλά η απαίτηση για έρευνα και διαφάνεια στις τράπεζες τόσο σε σχέση με τα μπόνους και τα προνομιακά δάνεια σε άτομα των Δ.Σ. όσο και την διαπλοκή μερικών οικογενειών στα διοικητικά συμβούλια και στα δικηγορικά γραφεία των τραπεζών υπάρχει διάχυτα στην κοινωνία.

Πιο κάτω δημοσιεύουμε μια αρχική ανακοίνωση της Κίνησης για την λογοδοσία των τραπεζών. Γίνονται συζητήσεις για την συγκρότηση ευρύτερης πρωτοβουλίας για την διεκδίκηση των δικαιωμάτων των φορολογούμενο πολιτών και της διερεύνησης της Διαπλοκής των Τραπεζών με συμφέροντα στην Βουλή και σε σχετικά δικηγορικά γραφεία. Η διεκδίκηση μπορεί να πάρει και την μορφή αμφισβήτησης αποφάσεων της Βουλής στις οποίες συμμετέχουν βουλευτές οι οποίοι έχουν ιδιωτικά οικονομικά συμφέροντα σε σχέση με την Τράπεζα της οποίας συζητείται η διάσωση. Η συμμετοχή ατόμων/ατόμου με διαπλεκόμενα συμφέροντα σε αποφάσεις [είτε νομοσχεδίου είτε διορισμού ατόμων της δικής τους προτίμησης – και ενδεχομένως συμφέροντος - στο Δ.Σ.] είναι ένα ζήτημα που αγγίζει ένα κομβικό σημείο της Διαπλοκής πολιτικών , τραπεζών και δικηγορών.

Σε μια πρόσφατη ανοιχτή συζήτηση λ.χ. στην Λεμεσό η οποία οργανώθηκε από την ΕΔΕΚ, η αίσθηση ενός θυμού για τις Τράπεζες αλλά και για την

διαπλοκή στην Βουλή φάνηκε να κυριαρχεί στα σχόλια του κοινού. Η ανταπόκριση, όταν εγέρθηκε το ζήτημα της συμμετοχής του Ν. Παπαδόπουλου στην αποφάσεις για την Λαϊκή, ήταν εκφραστική.

Οι ευθύνες του τραπεζιτικού τομέα για την οικονομική κρίση και η διαπλοκή συμφερόντων στη Βουλή και τα ΜΜΕ

Η κυπριακή οικονομία βρίσκεται από την άνοιξη του 2011 σε μια κρίση η οποία είναι αποτέλεσμα των λανθασμένων, αν όχι ύποπτων αγορών ελληνικών ομόλογων από τις τράπεζες. Τότε άρχισαν οι υποβαθμίσεις της οικονομίας με αναφορά στην έκθεση των τραπεζών σε ελληνικά ομόλογα. Ανκαι υπάρχουν πολλοί λόγοι να αμφισβητήσει κανείς του οίκους αξιολόγησης, στο ζήτημα των τραπεζών υπάρχει μια πραγματική διάσταση: αν δεν καταφέρουν οι τράπεζες να βρουν μόνες τους κεφάλαια τότε ίσως να χρειαστεί να εμπλακεί και η Πολιτεία στην διαδικασία διάσωσης τους. Και αυτό βέβαια θα έχει επιπρόσθετο κόστος.

Ως πολίτες, ως φορολογούμενοι, αλλά και ως εργαζόμενοι που θα υποστούμε τις επιπτώσεις της κρίσης, έχουμε δικαίωμα να ξέρουμε πως φτάσαμε σε αυτό το σημείο.

Διότι το ζήτημα είναι βαθύτερο και ευρύτερο. Σύμφωνα με τα υπάρχοντα στοιχεία οι τράπεζες πήραν ένα δάνειο ανάμεσα στα 2 και 3 δις με την μεσολάβηση του κράτος το 2009 - με την μορφή χαμηλότοκων χρεογράφων- και μετά αντί να διοχετεύσουν αυτά τα χρήματα στην κυπριακή αγορά [όπως ήταν η αρχική υπόσχεση αλλά και το καθήκον τους αφού πήραν τα χρήματα με την μεσολάβηση του Δημόσιου] χρησιμοποίησαν τα χρήματα για να κερδοσκοπήσουν με ελληνικά ομόλογα. Όχι μόνο αγόραζαν μαζικά ομόλογα το 2009 αλλά και το 2010 όταν άλλοι επενδυτές τα ξεφορτώνονταν. Τελικά έφτασαν στο σημείο να έχουν σήμερα απώλειες άνω των 5 δις, ενώ είναι ακόμα αδιευκρίνιστο ποσά θα χάσουν και από τα δάνεια τους στην ελληνική αγορά.

Υπάρχει εδώ ένα ανοικτό ζήτημα: ποιοί πήραν αυτές τις αποφάσεις, και γιατί;

Μήπως μερικοί κερδοσκοπούσαν για να παίρνουν μπόνους;

Αν οι τράπεζες ήταν απλά ιδιωτικές επιχειρήσεις, τέτοια λάθη και τέτοιες πρακτικές θα τα οδηγούσαν στην χρεοκοπία. Εδώ όμως έχουμε σαν δημόσιο την πίεση να τις στηρίξουμε. Κατά την διάρκεια του 2011 μάλιστα τα ΜΜΕ βοήθησαν στο να συγκαλυφθεί η κατάσταση με το να μετατοπίζουν το πρόβλημα στο δημοσιοοικονομικό έλλειμμα για να ζητήσουν λιτότητα και περικοπές από όλους – για να χρηματοδοτηθούν οι ζημιές των τραπεζών.

Σήμερα ο κίνδυνος είναι διπλός: αν δεν μπορέσουν να βρουν κεφάλαια θα ζητήσουν βοήθεια από το κράτος, ενώ το Δεκέμβρη πρέπει να πληρώσουν πίσω τα 3 δις τα οποία χρωστούν στο Δημόσιο. Αν οι τράπεζες δεν τα καταφέρουν τότε θα μεγαλώσει το δημόσιο χρέος και τότε, οι υποστηρικτές των τραπεζών στην βουλή και τα ΜΜΕ θα φωνάζουν για περικοπές σε επιδόματα, παγοποιήσεις μισθών, και άλλα ανάλογα τα οποία θα ξεκινήσουν από το δημόσιο και θα καταλήξουν στον ιδιωτικό τομέα.

Εφόσον το Δημόσιο είναι εμπλεκόμενο, τότε σαν πολίτες και φορολογούμενοι, θα πρέπει να ξέρουμε πως έφτασαν οι τράπεζες ως εδώ και ποιες ασφαλιστικές δικλείδες θα δημιουργηθούν για να μην επαναληφθούν ανάλογα φαινόμενα.

Πρέπει να θυμόμαστε λ.χ. ότι είναι από το τραπεζιτικό τομέα που ξεκίνησε και η μεγάλη απάτη του Χρηματιστηρίου το 1999.

Ένα ιδιαίτερα σημαντικό ζήτημα το οποίο πρέπει να γίνει αντικείμενο δημόσιας έρευνας, είναι το θέμα της Διαπλοκής: η ύπαρξη δικηγόρων των τραπεζών σε σημαντικές θέσεις στην Βουλή [όπως στην επιτροπή οικονομικών] δημιουργεί σαφώς θέμα ποιων τα συμφέροντα εξυπηρετούν. Στην Ευρώπη η κρίση των τραπεζών έχει δημιουργήσει μια ευρύτερη ευθιξία για τα φαινόμενα διαπλοκής - έχουν ήδη παραιτηθεί για ύποπτα δάνεια και δοσοληψίες με τράπεζες, σημαντικοί παράγοντες στην Ελβετία, Γερμανία, Ιρλανδία. Σε αυτό το πλαίσιο στην Κύπρο η συγκάλυψη της Διαπλοκής είναι εντυπωσιακή.

Οι άμεσοι στόχοι της κίνησης είναι:

1. Η απαίτηση για έρευνα ώστε να διαφανούν τα αίτια και οι ευθύνες της κρίσης

2. Η θεσμοθέτηση ελέγχων στις τράπεζες αν χρειαστεί να τις στηρίξει η Πολιτεία ώστε να αποφευχθούν στο μέλλον ανάλογα σκάνδαλα

3. Η διερεύνηση του θέματος της Διαπλοκής συμφερόντων ανάμεσα σε πολιτικούς και τράπεζες

Κίνηση για την Λογοδοσία των Τραπεζών